

Δρώμενο στην "Ελένη" του Ευριπίδη

.Αφηγητής.

Ένα μύθο θα σας ιστορήσω... για δύο μοιραίους...

Μοιραίους , αλλά όχι δειλούς και άβουλους .. κατά πως λέει ο ποιητής..

Μοιραίους , αλλά συνάμα "καπετάνιους" της μοίρας τους...

Δυνατούς και αγέρωχους...

Ρωμαλέους κι ασυμβίβαστους...

Νικημένους, απ τις σαρακοφαγωμένες των ανθρώπων , γνώμες..

Αλλά , στο τέλος, νικητές,..

Αντιμέτωπους με το τραγικό κι αμείλικτο δίπολο "είναι" και "φαίνεσθαι"...

Απόμαχους ενός αγώνα , "για έναν 'ίσκιο"..

"Για ένα πουκάμισο αδειανό.."

Μαριονέτες στα χέρια μιας αναπόδραστης ανάγκης , που η πιο μεγάλη δύναμη είναι ... και πείθει ακόμα και θεούς..

Για την Ελένη και το Μενέλαο θα σας ιστορήσω...

Εκεί.. στην ανήλιαγη στροφή της δυστυχίας, που στο φωτεινό ξέφωτο της ευτυχίας οδηγεί..

Εκεί , όπου η τεθλασμένη γραμμή του ελέου και του φόβου, λυτρωτική ευθεία κάθαρσης γίνεται...

Η Ελένη...σκηνοθέτης ενός "δίκαιου" και "ηθικού" δόλου...οξύμωρου σχήματος..

Ο Μενέλαος...πρωταγωνιστής του τραγικού οξύμωρου που γνέφει προς

της "δικαιοσύνης τον ήλιο το νοητό"...

MEN. Ελένη, το χαμό μου..ποιος θα ιστορήσει;

ΕΛ. Ποιος άλλος από σένα, λατρεμένε;

MEN. Σωστά...και τα κουρέλια μάρτυρές μου...

ΕΛ. Τρανή ανάγκη, η συμφορά, χαρά να γίνει...

MEN. Και τι γι αυτό στοχάζεσαι , ακριβή μου;

ΕΛ. Μέσα θα πάω ...θα κόψω τα μαλλιά μου..

Μαυροφορούσα θα ντυθώ σιμά σου..

Πληγές στο πρόσωπό μου θα χαράξω..

με θρήνους γοερούς τ ορφανεμένο

κορμί μου ετούτο εδώ θα συνταράξω..

MEN. Θαρρείς πως μ όλα ετούτα θα τον πείσεις

να λευτερώσει εσένανε κι εμένα;

ΕΛ. Αν σκέφτονται σωστά οι γυναίκες..άκου..

Θα κλαίω εσένα.. πως στα ξένα εχάθης..

Σε ρούφηξε το πέλαγο το μαύρο

και να σε θάψω θέλω, λατρευτέ μου

σε τάφο πελαγίσιο θε να σύρω

θρήνο πικρό και νεκρικές σπονδές να ρίξω

στο κύμα το γαλάζιο της θαλάσσης

για χάρη του χαμένου έρωτά μου...

MEN. Είναι , στ αλήθεια, ακέριο το μυαλό σου

λεπίδες κοφτερές οι στοχασμοί σου...

Σκυφτός στο μεγαλείο σου , γυναίκα

προσπέφτω .. κι έτοιμος ν ακούσω

τις εντολές σου για το πώς θα δράσω..

ΕΛ. Βοηθό μου και συντρέχτη μου σ ορίζω..

ο μόνος ζωντανός απ το ναυάγιο

θα πω πως είσαι...πως μαζί μου

τις νεκρικές σπονδές θε να σκορπίσεις

μες τον υγρό τον τάφο του αντρός μου..

MEN. Ας δώσουν οι μακάριοι θεοί , Ελένη

έλεος και βοήθεια να σωθούμε

κι αντάμα στη ζωή να πορευτούμε

στην ανδροθρέφτρα Σπάρτη αγαπημένοι...